

Autor: Eugène Montsalvat

Nová pravice se nesmí bát zaujmout pozice, typicky považované za levicové. Mělo by být jasné, že ve světě po skončení Studené války ztratilo levo-pravé dělení spektra velkou část své relevance. Boj proti rudým přestal být účinným argumentem, když je to právě Amerika, kdo vede svět na cestě do propasti atomizované společnosti konzumentů, prostě jakékoliv vyšší duchovní hodnoty.

Paradigma Studené války bylo totiž falešné dokonce i tehdy, když mělo relevanci. Americký liberalismus i leninismus jsou dvě materialistické, internacionalistické ideologie, vylučující jakoukoliv roli tradice. I Julius Evola neváhal amerikanismus označit za horší ze dvou zel.

Léon Frédéric - „Les Ages de l'ouvrier“

Nedávno jsem napsal, že ze dvou velkých nebezpečí, ohrožujících Evropu – amerikanismu a komunismu – je to první mnohem záluďnější. Komunismus se umí projevit výhradně v podobě brutální a katastrofické – tj. přímého uchopení moci komunistickým hnutím či stranou. Na straně druhé amerikanismus získává půdu pod nohama postupně: infiltrací, ovlivňováním posunu mentality a zvyků, jenž se zprvu zdá být samo o sobě neškodné, které však ústí v zásadní zkaženost a úpadek, proti němuž lze bojovat pouze zevnitř.

Komunismus je mrtvý – netřeba k tomu dodávat víc. Amerikanismus však kráčí dál: v Libyi a Iráku, v médiích a mechanismech globální ekonomiky. Jeho protivníky, ať už ty ve Třetím světě či bývalém východním bloku nebo v rámci dělnické třídy, jejich někdejší záštita – tradiční levice – odvrhla. Nová pravice, zasazující se za zakořeněné historické identity proti působení sil liberální modernity, se musí postavit na bývalé místo levice. **Nepřátelé liberalismu se musí spojit - bez ohledu na to, na jaké straně barikády stáli v roce 1991.**

Vidíme, že levice – přinejmenší ve svém moderním, atlanticistickém vtělení – opustila řadu hlavních zásad levice éry Studené války. Třídní boj se stal *passé*, s výjimkou do obskurnosti odsunutých nereformovaných marxistických skupin. Mainstreamové levicové strany euroatlantického prostoru opustily socialismus, protekcionismus i dirigismus. Nejsilnější západní sociálně demokratické strany akceptovaly za své základní premisy neoliberalismu a volného trhu. Původně socialističtí labouristé přijali pod pláštěm „New Labour“ výsledky thatcherismu. Pod vedením Tonyho Blaira se navíc labouristická vláda stala hlavním

spojencem USA v jejich iráckém imperiálním projektu. Rudou vlajku, symbol dělnické revoluce, nahradila rudá růže, která jistě nikoho neurazí. Jak Alain de Benoist žertem prohlásil směrem k současnému stavu francouzské levice: „Amienská charta z roku 1906 žádala odstranění ‚systému mzdy a velkokapitálu‘. I tento cíl byl opuštěn. Jak dlouho potrvá, než srp a kladivo – nástroje proletariátu – nahradí vibrátor a televizní ovladač?“

Zbavil třídní politiku konec Studené války relevance? Triumfoval absolutismus volného trhu a dominance nadnárodních korporací? Skončil boj proti koloniální nadvládě? Jistě ne, to jen levice opustila ideu společnosti coby celku se sdílenou identitou, včetně zodpovědnosti jedince vůči společenským normám. Nahradila ji absolutním právem jednotlivce vytvořit se dle svých tužeb, bez ohledu na svou povinnost vůči zemi. Výsledkem je dokonalé souznění společenských úchylek s masovým konzumerismem, jelikož můžete být čímkoliv – pokud si to můžete dovolit koupit.

Zatímco sponzoři levice prosazovali svou agendu napříč světem, „pravice“ se utápěla v moři banalit. „Zbytkové“ působení Studené války spoutalo většinu anglofonních „konzervativců“ do pout fundamentalismu ideologie volného trhu. Proto budou američtí „konzervativci“ hlasovat proti nastavení limitu bonusů bankéřů, kteří obdrželi bohaté, daňovými poplatníky financované, injekce veřejných peněz (*bailout*). Příznivci volného trhu z větší části ochránili socialistické finančníky před případným hněvem mas. Dodejme jen, že „liberální konzervatismus“ je slepou uličkou.

I serióznější pravicové proudy však nejsou prosty nedostatků. Internacionalisté nezdědka využívají krátkozrakého nacionalismu jistého segmentu „krajní pravice“ k poštvávání národů proti sobě a využívají výsledného chaosu k podpoře západní intervence, která na sobě může brát různé podoby – od finanční restrukturalizace po vojensky zaštitěné přebudování státu. **A tak dnes vidíme bojovníky UNA-UNSO (Ukrajinské národní shromáždění a jeho polovojenská součást Ukrajinská národní sebeobrana) umírat za prounijní liberální juntou - ztělesňující pravý opak jejich národní vize - z prosté nenávisti k Rusku, zatímco jsou povzbuzováni americkým ministrem zahraničí Johnem Kerrym a francouzským židovským liberálem Bernardem-Henrim Lévyem.**

K ospravedlnění své agendy ve jménu boje proti islamizaci využívají liberálové také malicherných rasových a náboženských předsudků nacionalistů. Proto v Nizozemí podporují „pravičáci“ sionismus a feminismus. **Nechci umenšovat či zakrývat zločiny spáchané na Evropanech muslimskými imigranty, kořen problému však spočívá v Evropě zastávané imigrační politice a ideologii volného trhu.** Brojit proti závoji, zatímco ignorujeme západní zradu a dekadenci, je dětinské. Příčiny muslimské imigrace jsou ignorovány a její příznivci zbaveni odpovědnosti. Západním liberálům se daří přesměrovat kritiku na jakousi nejasně definovanou, vzdálenou hrozbu „islámu“, zatímco sponzorují wahhábistický saúdský režim a démonizují relativně umírněný, ovšem antisionistický a antiliberální Írán. V mnoha ohledech lze moderní hrozbu fundamentalistického islámu označit za produkt anglické, a později americké podpory saúdské dynastie. Spojené státy však netrpí ostychem před spojenectvím s mudžáhidy v Afghánistánu, Bosně nebo Sýrii.

Konflikty mezi nacionalisty a tradičně smýšlejícími lidmi různých národů slouží jako důkaz marného a malicherného sváření, které ve výsledku jen posiluje pozici mezinárodního liberalismu. Ten proti sobě štvě rozličné náboženské, etnické a národní skupiny přinejmenším od začátku 1. světové války. Každý Američan by měl vědět, že Nyovu komisi, jež rozhodovala o americkém zapojení do války, poháněla hamižnost bankéřů a zbrojařů. **Vykořeněné síly lakomství znovu a znovu nasměrovaly říši proti říši, víru proti víře, národ proti národu.** Mezi troskami a zkázou, jež mají tyto národní střety za následek, se vždy vyrojí síly mezinárodního bankéřství – cizáci rasou, vírou i národní příslušností – a slibují obnovu země, financovanou půjčkami MMF a EU; jako zástavu pak berou skutečné bohatství národa. Konečným důsledkem národních konfliktů tak je nadvláda mezinárodních cizích mocností. Jen slepota šovinistům znemožňuje uvědomit si, že plní roli pouhého kanónenfutru pro koloniální politiku liberálního bloku.

Nejprve musíme poznat skutečného nepřítele. Tím je liberalismus, jehož celosvětovou imperiální agendu prosazují Spojené státy a jejich spojenci. Cílem je stvořit atomizovanou, globální konzumní společnost, požitky naplněný palác s policejním dozorem. Nepřítelem je systém v celé své síle – impérium, sestávající z těch, kdo ovládají vládu, korporace, média a akademické instituce napříč zeměkoulí.

Tento moloch se odívá do mnoha podob. Mimo jiné má svůj ekonomický, náboženský, etnický, politický a vojenský aspekt. Ti, kdo redukuje celý komplexní problém na jedinou otázku – ať už jde o židovskou otázku, americký intervencionismus nebo kapitalismus – si neuvědomují všudypřítomnost nepřítele. Politická dělení minulosti se přežila: jakmile stojíte v cestě tomuto parnímu válci, přejede vás – bez ohledu na to, k jaké perspektivě se hlásíte.

Existuje jen Systém a jeho nepřátelé, svobodné národy světa. V poslední době si dissent tuto skutečnost začal uvědomovat. Dokonce jsme svědky svého druhu celosvětového povstání, otevřely se četné fronty. Kontroverze Dieudonného, vlna solidarity s odpůrci americko-izraelských agresí v Libyi, Sýrii a Palestině, bolívarska revoluce, Sorolova Egalité et Réconciliation, Duginova Čtvrtá politická teorie nebo Írán představují různé podoby globálního odporu proti říši.

Zadruhé – musíme rozlišovat mezi posluhovači systému a jeho obětmi. Nemá smysl kritizovat bezmocné imigranty, zatímco zbavujeme podnikatele, toužící po laciné pracovní síle, a politiky, držící se u moci díky hlasům nových voličů, viny, jež na nich jednoznačně ulpívá. Mayský farmář z mexického Chiapasu je obětí systému do stejné míry jako nezaměstnaný horník z Kentucky.

Toto rozhodně nepovažujeme za výzvu k přijetí masové imigrace a multikulturalismu, které slouží systému jako nástroje zlomení ducha lidu a zasévání chaosu, jde spíše o povzbuzení utlačovaných ke sjednocení proti společnému nepříteli. **Pokud si budou jednotlivé oběti systému hýčkat vzájemné nenávisti a křivdy, jen to posílí nepřítele.**

Bratrovražedné boje a malichernou nesnášenlivost starého nacionalistického hnutí musí nahradit jednota pannacionalismu, v níž lidé všech národů usilují o záchranu svých identit

před internacionalismem. **Nacionalisté všech zemí spojte se! Nemáte co ztratit, jen okovy dluhového otroctví.**

Takovýto pannacionalismus musí jednoznačně být antikolonialistický, jelikož kolonialismus slouží jako preferovaný, zahraničně politický nástroj systému. Neochota podřídit se Pentagonem stanoveným normám garantuje státu nálepku součásti „Osy zla“. Terči imperiální agendy se často stávají země, jež odmítnou hru podle pravidel mezinárodních finančníků. Muammar Kaddáfí ve své *Zelené knize* prosazoval tercistickou ideologii. Pokusy těchto „odpadlických“ států bránit se vývojem a vlastnictvím atomového arzenálu – tedy stejným způsobem jako mj. USA či Izrael – jsou pokládány za legitimní důvod k pozemní invazi.

Kolonialismus systému se může projevovat nepokrytou agresí proti slabšímu národu – jako v případě izraelské genocidy Palestinců, podporované většinou mezinárodní židovské komunity a západních sionistických vlád. Umí na sebe vzít i lstivější podobu, např. MMF vyžadované restrukturalizace a mezinárodně vynucené škrty, kdy jsou aktiva *de facto* internacionalizována, což v praxi značí jejich pohyb na portfolia jistých obyvatel Londýna a New Yorku.

Jednu z nejvychytralejších forem pak představují zinscenovaná „lidová povstání“, vedoucí ke „změnám režimů.“ Ve výsledku ustanoví mezinárodními nevládními organizacemi (NGO) nebo Spojenými státy podporované figurky takovou formu vlády, která nejvíce vyhovuje vyšší geopolitické agendě finančních a politických elit v Londýně, New Yorku a Tel Avivu. Opakovaně jsme byli svědky tohoto scénáře při „barevných revolucích“ v zemích bývalého sovětského bloku a při povstáních „arabského jara“ na Středním východě a v severní Africe.

Kolonialismus se projevuje v kulturní rovině – prosazováním západních standardů (nebo jejich absence) mezi národy, které dosud nedosáhly též fáze osvíceného pokroku jako my. Západní kapitalismus vyváží své kulturní normy skrze média a zábavní odvětví, mcdonaldizaci světa. Návdavkem k působení trhu se často přidává vládní podpora protitradičních sil, jako např. CIA financovaný **abstraktní expresionismus** a spojení NEDu s feministickým, antipravoslavným, punkovým uskupením **Pussy Riot**. Ať už se využívá avantgardy nebo popového šuntu, konečným cílem je rozpuštění jedinečné národní identity v trendech prosazovaných Hollywoodem.

Lidé, kteří se domnívají, že otázkou kolonialismu se obyvatelé **Prvního světa** nemusí zabývat, by si měli uvědomit, že následky liberálního neokolonialismu nedopadají výhradně na národy tzv. **Třetího světa**: Vždyť masová imigrace je jedním z následků zahraničních intervencí. Vojenské operace připravují lidi o domov a vytváří utečence, zatímco machinace bankéřů a televizní propaganda usměřňují jejich proud do vyspělých zemí, kde mají posloužit coby náhrada domorodého dělnictva. **Stručně řečeno, liberální imperialismus a imigrace ruku v ruce vytváří vykořeněný svět.**

Ekonomickým nástrojem impéria je kapitalismus. Tímto označením mám na mysli současný korporátní neoliberální ekonomický systém, který se stal standardem v USA i západní Evropě.

Systém, eliminující hranice, které by jakkoliv omezovaly pohyb kapitálu a pracovních sil. Systém, jehož prostřednictvím si Wall street a londýnská City upevňují svou nadvládu nad světem.

Americká pravice se plně poddala podivné mentalitě, v jejímž rámci je jakákoliv odpor k moci Wall Street ztotožněn se stalinismem či totalitním státem. Kapitalisté však nemají problém se státem *per se* – dokud slouží jejich zájmům. Nic nenamítají proti *bailoutům* z kapes daňových poplatníků, veřejným zakázkám a laciným půjčkám od centrálních bank. S radostí využijí vládní a mezivládní nátlak k donucení celých zemí k „liberalizaci“ či „restrukturalizaci“ svých ekonomik, tak aby mohly být začleněny do jejich portfolií nebo využity jako místo, kam přemístit podnik, když domácí dělnictvo žádá slušnější mzdy.

Kapitalismus nezná vlast, víru ani ideologii - s výjimkou honby za penězi. Pro získání konkurenční výhody kapitalista rád přetne všechny případné kořeny své korporace. Kapitalismus navíc napadá jakoukoliv ideologii, usilující o stanovení limitů a hranic snahám o zisk; jeho cíl představuje svět, v němž lze cokoli – pokud se za to zaplatí. Tradice, identita nebo vyznání, které by překážely byznysu, musí být odloženy a zavrženy. Proto se kapitalismus staví za otevřené hranice, fluidní identity a liberalismus v sociálních otázkách.

Liberalismy, sociální i ekonomický, se navzájem podporují a doplňují, jak vidíme např. při pohledu na vytčené cíle mezinárodní organizace typu Open Society Foundations. V Americe řada nejvlivnějších korporací propaguje legalizaci „svateb“ homosexuálů – článek časopisu Forbes uvádí asi 70 společností, které během 18 měsíčního období otevřeně vyjádřily podporu těmto svazkům. Konzervativci – stále ještě zaslepeni svým fiktivním světem Studené války – si odmítají připustit, že volný trh usiluje o zánik všeho, co jim je drahé.

Boj proti impériu je i bojem dělníka. Levice se za dělníky pokoušela mluvit, aniž by se obtěžovala poznat jejich víru a postoje. Teď pracující vrstvy opustila úplně a připojila se k silám impéria po boku bohatých univerzitních profesorů, které podstatně více zajímají mikroagrese a **bělošské privilegium** než slušná práce pro továrního dělníka. Navíc se pohrdavě rozhodla označovat náboženské, kulturní a národní hodnoty pracující třídy jako případ „falešného vědomí“ – jako by šlo jen o nějaký hromadný sebeklam.

Současná levice prošla - pokud si vypůjčíme marxistický termín - zburžoazněním. Stala se buržoazní, zkostnatěle akademickou, odtrženou od života mužů v továrních halách, dolech a na polích, a zároveň se stále více zabírá politikou sexuálních a rasových identit. Není bez zajímavosti, že liberální péče o individuální rozmary naprosto vymazala jakoukoliv představu kolektivní protikapitalistické akce.

Nastal čas postavit se za dělníky, jejich hodnoty, proti kapitalistům a jimi štědře sponzorované inteligenci v akademické sféře. Americké korporace prosazují politicky korektní iniciativy, aby umlčely opozici a atomizovaly společnost. Usilují o roztržštění dělnické třídy pomocí politiky identity, tzv. sociální spravedlnosti a lidských práv, v jejichž rámci může každá oficiálně posvěcená utlačovaná skupina natáhnout dlaň pro svých 30 stříbrňáků z rukou kapitalistů. Jak poznamenal Alain Soral:

Pod pláštíkem lidských práv jsou rozkládány mechanismy společenské solidarity národů a jejich obyvatel – tradiční solidarity v rozporu s globalistickým kapitalismem – nahrazením sociálních benefitů dělnické a střední třídy sociálními zájmy „utlačovaných“ pseudominorit (ve skutečnosti hlasitých minorit): právy gayů, žen, mládeže, černochů... **Minorit, jež jako segmenty trhu slouží ideologii kupeckého globalismu**, jak ve svých skvělých reklamách „United Colors of Benetton“ prokázal někdejší italský trockista a dnes publicista Toscani.

Nebudme proto překvapeni, že Facebook vytvořil 56 variant kategorie „pohlaví“. Přestože však byla typická kancelář poženštěna, stavba nadále zůstává baštou tradiční maskulinní identity. Na mužnou pracující vrstvu nemají politicky korektními elitami stvořená pravidla cenzury žádný účinek. Na rozdíl od bývalého generálního ředitele Mozilly **Brendana Eicha** instalátéra za nechuť k homosvatbám nikdo nevyhodí.

Z tohoto jádra odporu lze zahájit rekonkvistu širší společnosti. Musíme si osvojit Soralův postoj, že politická nekorektnost koncipuje ideologii protisystémového odporu. S tím, jak se snahy akademiků a médií o absolutní politickou korektnost – kdy je sebenepatrnější a sebeneškodnější forma nerovnosti mezi pohlavími nebo rasami považována za naprosté zlo – stávají parodií sama sebe, stále více lidí bude s touto absurditou chtít skončit. Rostoucí míra nerovnosti bohatství mezi politicky korektními elitami a drtivou většinou společnosti tento trend jen podpoří.

Podle průzkumu z roku 2010 si většina Američanů myslí, že politická korektnost zašla příliš daleko. Očividným se jeví fakt, že se jedná o pouhý mechanismus cenzury, využívaný mocnými k umlčení svých kritiků. Kritici židovského internacionalismu a sionismu jsou oceňováni coby „antisemité“, odpůrci „svateb“ homosexuálů dostanou nálepkou „homofobů“ a ti se staví proti masové imigraci, jsou nenávistně označeni za „rasisty.“ Společenské následky porušení systémových pravidel mohou být katastrofické – od nezaměstnanosti až po rozsudky odnětí svobody v zemích s existujícími zákony proti „podněcování nenávisti.“ Podílet se na politické nekorektnosti znamená podvratný – dokonce revoluční – úder proti impériu.

Bitevní řady byly zformovány. Na jedné straně stojí v sevřeném šiku síly impéria – média, korporace, akademie, židovští internacionalisté a sionisté, západní vlády a mezivládní organizace spolu se všemi, kdo z nich chtějí získat prospěch – připraveny k postupu. Na druhé straně bitevního pole situovaní rebelové jsou roztrženi a dezorganizováni, sváří se mezi sebou, potřebují vedení. Ujmou se ti, kdo nesou prapor Nové pravice role, kterou jim určil osud?

Článek Eugène Montsalvata **Turn Left, New Right!** byl převzat ze stránek Counter-Currents Publishing.